

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z odwołania T. [...] S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
z udziałem W. T., A. K., A. D., U.D.-N. oraz L. [...] sp.z o.o. w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 lipca 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej się kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. decyzją z dnia 7 grudnia 2015 r. stwierdził, że A. D. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z siedzibą w W. (dalej jako: „T. [...] S.A.”) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal. Decyzją z dnia 7 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. stwierdził, że U. D. – N. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal. Decyzją z dnia 8 grudnia 2015 r. Zakład

Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. stwierdził, że A. K. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal. Decyzją z dnia 9 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. stwierdził, że W. T. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal.

Odwołania od powyższych decyzji wywiódł płatnik składek T. [...] S.A. z siedzibą w W..

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołań.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 14 maja 2019 r. oddalił odwołania T. [...] S.A. oraz zasądził od odwołującej się na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 3 marca 2021 r. na skutek apelacji T. [...] S.A. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 maja 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. z dnia 9 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż W. T. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r.; zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. z dnia 8 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż A. K. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r.; zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. z dnia 7 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż A. D. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T.[...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r. oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Od powyższego orzeczenia organ rentowy wywiódł skargę kasacyjną, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie, w jakim Sąd ten zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i zaskarżone decyzje, przez ograniczenie okresów

podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w T. [...] S.A.: wobec W. T. do 31 sierpnia 2014 r., wobec A. K. do 31 lipca 2015 r. i wobec A. D. do 31 marca 2015 r. W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania: art. 327¹ § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 473 § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c.; art. 100 k.p.c. i art. 245 k.p.c., a także naruszenia prawa materialnego: art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c.; art. 97 § 1 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 22 w zw. z art. 30 k.p.; art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 23¹ k.p.; art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 k.p.

W oparciu o przedstawione zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, przez oddalenie odwołania spółki, a także o zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia, czy:

(-) rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. [...]) niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T. [...] S.A. i ubezpieczonym (podmiot, który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) może skutecznie wpływać na więź prawną między tymi podmiotami wynikającą z zawartej i wykonywanej umowy o pracę,

(-) pracownik/ubezpieczony, po formalnym rozwiązaniu stosunku pracy z podmiotem „przejmującym” L. [...], który nadal, cały czas kontynuował w formie samozatrudnienia wykonywanie tej samej pracy na rzecz dotychczasowego pracodawcy (T. [...] S.A.) pod jego kierownictwem i nadzorem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez tego pracodawcę (T. [...] S.A.) podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik, czy jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą,

(-) w sytuacji, gdy pracownik kontynuuje pracę na rzecz swojego dotychczasowego pracodawcy w ramach założonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej (gdy stan faktyczny w danej sprawie wskazuje, iż założenie tej działalności nastąpiło na skutek wymuszenia na pracowniku zmiany formy wykonywania tej samej pracy w celu uniknięcia obowiązku odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne od wynagrodzenia należnego pracownikowi), należy uznać, że doszło do rzeczywistego rozwiązania stosunku pracy, a tym samym do zmiany tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Według skarżącego, skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona, gdyż rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. [...] - podmiot który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T. [...] S.A. i ubezpieczonym nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do uznania, że stosunek pracy zawarty z T. [...] S.A. ustał z uwagi na fakt, iż samo świadectwo pracy wskazujące na datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się spółka wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości

stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymogi formalne tego środka prawnego, powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście

zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228).

Formułując zaś wniosek oparty na przesłance przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Sąd Najwyższy zauważył, że skarżący łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Skarżący nie wykazał też istnienia powołanych przesłanek przedsądu. Podnoszone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania problemy nie stanowią prawidłowo sformułowanych zagadnień prawnych. Autor skargi kasacyjnej nie wskazał nawet przepisów prawa, na podstawie których skonstruował owe zagadnienia, nie nawiązał do ich treści i nie wyjaśnił, w czym tkwi trudność w dekodowaniu zawartych w tych przepisach norm prawnych. Argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, to jest w jej podstawach i ich uzasadnieniu, co nie jest rolą Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego.

Co do drugiej z powołanych przesłanek przedsady warto przypomnieć, że w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny ustalił, iż w dniu 26 maja 2014 r. T. [...] S.A. zawarła z L. [...] umowę o świadczenie usług dziennikarskich, grafiki komputerowej, montażu materiałów telewizyjnych i charakteryzacji wraz z przejęciem pracowników i współpracowników T. [...] S.A. W rezultacie w dniu 1 lipca 2014 r. L. [...] stała się nowym pracodawcą dla pracowników realizujących wydzielone funkcje wykonawcze w zakresie zadań: dziennikarskich, montażu, charakteryzacji i grafiki komputerowej, którzy do tej pory realizowali zadania na rzecz 22 jednostek organizacyjnych T. [...] S.A. Przejściu do nowego pracodawcy podlegało 411 pracowników. Sąd Apelacyjny uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonane na jego podstawie ustalenia uzasadniały twierdzenie, iż mimo formalnie zawartej umowy między T. [...] S.A. a L. [...], w istocie nie doszło do przejęcia części zakładu pracy. Sąd podkreślił, że przejmujący (L. [...]) nie przejął zasadniczej części personelu odpowiadającego za realizację zadań dziennikarskich, montażu, grafiki komputerowej i charakteryzacji. Przejęta część personelu nie stanowiła samodzielnej jednostki organizacyjnej, która pozwoliłaby L. [...] na ich wykorzystanie w celu prowadzenia identycznej lub analogicznej działalności (tj. produkcji treści na potrzeby emisji programów telewizyjnych). Uzasadniało to stwierdzenie, że nie doszło do przejęcia części zakładu pracy T. [...] S.A. przez L. [...]. Zatem przejęcie przez L. [...] samych zadań i wykonujących je pracowników, bez przejęcia kadry kierowniczej dokonującej prawidłowości wykonywania zadań, było ocenione jako nieskuteczne przejście zakładu pracy na nowego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ k.p. Kierując się powyższymi przesłankami, Sąd odwoławczy uznał, że dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23¹ k.p. zostało prawidłowo uznane za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w treści art. 58 § 1 k.c., a tym samym nieważne. Jednakże Sąd odwoławczy dostrzegł podstawy do wydania orzeczenia reformatoryjnego w odniesieniu do trzech zaskarżonych decyzji. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że ubezpieczony W. T. pozostawał formalnie zatrudniony przez L. [...], a więc w rzeczywistości przez T. [...] S.A. od 1 lipca 2014 r. od 31 sierpnia 2014 r. Stąd też w zaskarżonej decyzji z 9 grudnia 2015 r. wydanej w stosunku do tego ubezpieczonego, organ winien był

ustalić, że W. T. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. zamiast „do nadal”. Podobnie ubezpieczona A. K. pozostawała formalnie w zatrudnieniu w L. [...], a więc w rzeczywistości przez T. [...] od dnia 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. Stąd też w zaskarżonej decyzji z 8 grudnia 2015 r., wydanej w stosunku do niej, organ rentowy winien był ustalić, że A. K. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. Zmianie podlegała wreszcie decyzja organu wydana w stosunku do ubezpieczonego A. D.. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało bowiem, że ubezpieczony A. D. pozostawał formalnie zatrudniony przez L. [...], a więc w rzeczywistości przez T. [...] od 1 lipca 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r. Z tej przyczyny w zaskarżonej decyzji z 7 grudnia 2015 r., wydanej w stosunku do tego ubezpieczonego, organ winien był ustalić, że A. D. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. [...] S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r. Po tej dacie współpracował z T. [...] S.A., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą i w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono tego tytułu do ubezpieczeń (k. 20-21 uzasadnienia wyroku).

Sugerując oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżący nie wskazał nawet przepisów prawnych, w których kwalifikowanym naruszeniu upatruje tej przesłanki przedsądu. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacja mająca uzasadniać oczywistą zasadność skargi w istocie stanowi próbę podważenia przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego oraz dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych, z których wynikało, że wymienieni w zaskarżonym wyroku zainteresowani byli zatrudnieni u odwołującej się T. [...] S.A. i podlegali obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu tego zatrudnienia do wskazanych w wyroku dat. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i

wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[as]